Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 104 JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 3, 1997 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 3-го ЧЕРВНЯ 1997 р. Ч. 104 РІК CIV.

Україна відкинула московські ґарантії безпеки

Київ. — Секретар Ради Національної Безпеки і Оборони України Володимир Горбулін відкинув 30-го травня пропозицію президента Росії Бориса Єльцина про те, що Москва могла б захистити Україну „в надзвичайних ситуаціях".

Виступаючи на пресконференції, В. Горбулін сказав, що на його думку, Б. Єльцин керувався найкращими побажаннями, але Україна не просила Росію надавати їй такі ґарантії безпеки.

Свою заяву Б. Єльцин зробив в радіоінтерв'ю перед тим, як приїхати у Київ на підписання договору про дружбу і співробітництво. Він не сказав, на яких умовах Росія могла б обороняти Україну. Обговорюючи домовлення між Україною і Росією про поділ Чорноморської фльоти, росій-

(Закінчення на стор. 3)

Затверджено звання "Почесний громадянин Києва"

Київ (УНІАР). — Згідно з розпорядженням голови Київської державної міської адміністрації Олександра Омельченка затверджено звання "Почесний громадянин Києва". Воно буде присвоюватися громадянам України за особливий внесок у соціяльно-економічний розвиток столиці та збагачення національно-культурної спадщини.

Звання отримуватимуть і громадяни інших держав з відзначенням їхніх здобутків перед столицею України.

Г. Удовенко взяв участь у святкуванні

Гаага. — Як повідомило пресове агентство УНІАР, міністер закордонних справ України Геннадій Удовенко взяв участь у церемонії святкування 50-ої річниці Пляну Маршалла, яка відбулася 28-го травня в Гаазі з участю керівників держав-учасниць ОБСЕ.

Як відомо, Плян Маршалла — це програма економічної та політичної відбудови Европи після Другої світової війни. Він був запропонований секретарем Державного департаменту ЗСА Джорджем Маршаллом у червні 1947 року і для його здійснення Америка видала понад 13 блн. дол.

Українець є в групі фіналістів конкурсу ім.Вен Клайбирна

Ню Йорк. — Як подає „Ню Йорк Таймс" з 29-го травня ц. р., саме тепер проходить міжнародний конкурс піяністів ім. Вен Клайбирна у Форт Ворт, Тексас, звідкіля походить ініціятор конкурсів. Цього року, яким сповняється десятий такий конкурс, ривалізація між учасниками є сильна.

Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" підкреслює, що коли жюрі після дуже довгих нарад вибрало тих 12 фіналістів, що можуть отримати медалю та 20,000 дол., як також можливість самостійних концертів у кінцевій розгрі 2-го червня, це такі молоді піяністи, яких „вибрала" також публіка. Третім з черги є, як пише музичний кореспондент, українець 19-літній Михайло Данченко. Він обрав для концертування перед суддями та численною публікою сонату композитора XVIII ст. Муціо Клементі, спираючись на свободі вибору програми концерту, яку мають усі виконавці.

Це вперше до півфіналу конкурсу дійшов піяніст з України та ще до того наймолодший віком з усіх фіналістів. Досі в тому престижевому конкурсі брав участь і дійшов також до групи фіналістів Тома Гриньків, який репрезентував ЗСА.

УКРАЇНА І РОСІЯ ПРОГОЛОСИЛИ ДРУЖБУ

Київ. — Україна і Росія припинили формально „холодну війну" між собою після того, як 31-го травня їхні президенти в ефорійній атмосфері підписали давноочікуваний широкомасштабний договір про дружбу й співробітництво.

На церемонії в Маріїнському палаці Леонід Кучма і Борис Єльцин поставили свої підписи під угодою про „стратегічне партнерство" і трьома іншими домовленнями, серед яких загальна політична декларація щодо двосторонніх та міжнародних проблем, документи щодо Чорноморської фльоти, економічного співробітництва і співпраці в ракетно-космічній галузі.

„Головним у договорі про дружбу є те, що Москва формально визнає незалежність України та її територіяльну цілісність", — сказав на пресконференції міністер закордонних справ України Геннадій Удовенко. Л. Кучма назвав підписання угоди початком нових відносин між двома країнами і подією історичного маштабу, яка поставила крапку „в так званій проблемі Севастополя".

Як відомо, російські парляментаристи неодноразово заявляли, що Севастопіль, де базується Чорноморська фльота, є російським містом. 28-го травня прем'єр-міністри України і Росії домовилися, що Київ упродовж 20 років винайматиме російським кораблям дві севастопільські бухти, базуючи одночасно у цьому місті свою фльоту. Ця угода усунула останню перешкоду до підписання широкомасштабного договору.

Б. Єльцин, який через невирішене питання фльоти відкладав свою поїздку до Києва принаймні шість разів, намагався під час візити викликати в українців почуття споріднености з росіянами. Звертаючись до збудженого гурту журналістів і урядовців, які зустрічали російського президента на летовищі в Борисполі, він пообіцяв „розрубати великий вузол" багаторічних російсько-українських проблем, щоб „наші народи жили дружньо, по-братськи, як і належить жити братам".

По дорозі до Маріїнського палацу, яку пильно охороняло багато міліціянтів, Б. Єльцин зупинився поговорити з людьми. „Деякі члени моєї родини мають українську кров, мій внук має трохи української крови", — сказав він, за повідомленням агентства Ройтерс. Б. Єльцин мав на увазі сина своєї дочки Тетяни, чоловік якої — етнічний українець.

Після підписання договору російський президент відвідав могилу невідомого вояка, де у дуже доброму настрої сказав ветеранам так званої Великої вітчизняної війни: „Ми не можемо жити одне без одного". І тут же додав: „Ми поважаємо і шануємо територіяльну цілісність України". Поклявшись у тому, що підписаний договір виконуватиметься, він зазначив: „Я скажу міністрам у Москві: 'Лише спробуйте забути, що Україна є пріоритетом з пріоритетів, — матимете справу з президентом'".

Голова Державної думи федеральних зборів Росії Геннадій Селєзньов на зустрічі з головою українського парляменту Олександром Морозом висловив глибоке задоволення договором і заявив, що „заради такого договору я би й пішки прийшов до Києва". Він також сказав, що Дума, яка висувала територіяльні претенсії до України, „створить всі умови для якнайшвидшої ратифікації" угоди. О. Мороз висловив певність, що і Верховна Рада України не забариться з ухваленням договору.

Деякі спостерігачі зазначають, що потепління російсько-українських відносин викликано плянами НАТО поширитися на схід. Росія не бажає поглиблення і так міцних зв'язків України з Північно-атлантицьким оборонним союзом, між якими 29-го травня укладено домовлення з питань безпеки. Речник російського президента Сергєй Ястржемський ще перед візитою Б. Єльцина в Україну назвав підписання російсько-українського договору найважливішою подією року, важливішою за договір про особливі відносини Росії і НАТО. Він також сказав 30-го травня, що чим ближчі стосунки Росії й України, тим менше болячок у взаєминах Росії й НАТО.

Ліві перемогли у Франції

Париж. — Згідно з офіційними вислідами французьких виборів, які відбулися у неділю, 1-го червня, перемогу здобули соціялісти та інші їхні ліві союзники. Цим кроком французькі виборці категорично відкинули сувору економічну політику президента Жака Ширака та дали мандат Соціялістичній партії та їхнім комуністичним союзникам Зформувати уряд, єдиним і головним завданням якого на наступних п'ять років повинна стати справа затруднення непрацюючих.

Президент Ж. Ширак зарядив ці парляментарні вибори на один рік скоріше, як було первісно заплянувано та звенувся до своїх співгромадян дати його урядові право продовжувати започатковану ним сувору економічну політику державних видатків і в цей спосіб зменшити дефіцит, до рівня, котрий вимагається щоб стати членом спільної европейської валюти.

Натомість соціялісти і комуністи здобули перемогу обіцянками спроби зменшити вимоги дефіцитного рівня та зменшити 12.8 відсоток безробіття в країні. Згідно з міністерством внутрішніх справ, кінцеві висліди у понеділок, 2-го червня, виявили, що соціялісти та інші менші ліві партії здобули у парляменті 268 місць з усіх 577. Їм потрібно мати 289 місць, щоб мати більшість і комуністи, котрі здобули 39 місць їх підтримають. Також партія Зелених, яка здобула 7 місць, готова співпрацювати з урядом у котрому соціялісти матимуть перевагу.

Консервативна коаліція Ж. Ширака та її союзників, котрі мали 464 місць у парляменті, зменшилась до 262 місць. Крім того, згідно з конституцією, президент Ж. Ширак мусить якнайшвидше призначити нового прем'єр-міністра, бо попередній Алейн Жуппе ще тому тиждень заявив, що зрезигнує зі свого становища, якщо консервативи не здобудуть успіхів у виборах.

Президент Ж. Ширак у понеділок, 2-го червня, запропонував 59-річному провідникові Соціялістичної партії, колишньому міністрові освіти та своєму суперникові у президентських виборах тому два роки Ліонелеві Джоспінові очолити новий уряд.

Київ домовився з Москвою про виплату свого боргу

Київ. — Україна погодила 28-го травня питання виплати своєї заборгованости перед Росією, повідомило агентство Ройтерс. Заступник міністра закордонних справ України Костянтин Грищенко сказав, що це досягнуто під час широкомаштабних переговорів між прем'єрами двох країн.

Виступаючи на пресконференції за день до приїзду в Україну президента Росії Бориса Єльцина, К. Грищенко заявив, що питання державного боргу України перед Росією закрито. Починаючи від наступного року, сказав він, Україна повинна покрити біля 600 млн. дол. боргу за рахунок державних фондів. Заступник міністра не вияснив, чи ця сума є річною ратою і як довго Україні доведеться виплачувати борг.

Про те, що Україна і Росія домовилися у питанні заборгування, повідомив ще 28-го травня прем'єр-міністер України Павло Лазаренко. Однак він не навів подробиць. Як відомо, П. Лазаренко і його російський партнер Віктор Черномирдін підписали угоду щодо Чорноморської фльоти і домовлення про економічну співпрацю.

Борг України перед Росією, накопичений між 1992 і 1994 роками за постачання енергоносіїв, дорівнює 3.5 блн. дол. Україна вже підписала угоду з Газпромом, російською газовою компанією-ґіґантом, про зміну умов виплати боргу в сумі 1.4 блн. дол.

Станом на 1-го січня цього року загальний борг України сягав майже 8.8 блн. дол., згідно з Міністерством Фінансів. Цього року Україна має заплатити 221.5 млн. дол. Ґазпромові і 663 млн. дол. за інші борги Росії. В загальному цього року Україна має сплатити за чужоземні борги 1.4 блн. дол.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

БЮДЖЕТНА КРИЗА

КИЇВ. — Заступник голови Адміністрації Президента України, відомий економіст Анатолій Гальчинський заявив під час зустрічі з журналістами, що Україна перебуває в найгострішій бюджетній кризі за всі роки державної незалежности. Коментуючи указ Леоніда Кучми про графік і принципи розробки бюджету на 1998 рік, А. Гальчинський зазначив, що Президент, як гарант державности, можливо, змушений буде вжити рішучих заходів, щоб не допустити до розвалу усього зробленого в українській державі за останні шість років. Неприйняття бюджету на 1997 рік Гальчинський вважає "наслідком продуманих дій деструктивних сил, які намагаються зупинити процес реформ.

ПАМ'ЯТНИК ЯРОСЛАВУ МУДРОМУ

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма взяв участь у відкритті пам'ятника державному діячеві давньої Руси, великому князеві київському Ярославові Мудрому на території колишнього Михайлівського монастиря. За його князювання у 978-1054 роках вийшов перший правничий збірник під назвою "Руська Правда", остаточно утвердилося християнство, виник Києво-Печерський монастир, який став головним центром духовности і писемности. Я. Мудрий зміцнював міжнародне становище Київської Руси дипломатичними та економічними угодами, а також родинними зв'язками з европейськими королівськими дворами. Був одружений з дочкою шведського короля Олафа — Інгігердою. Його донька Єлисавета була в шлюбі з норвезьким королем Гаральдом Суворим, друга донька—Анна Ярославна була одружена з французьким королем Генріхом І, а по його смерті була королевою Франції, третя донька — Анастазія була дружиною мадярського короля Андраша. Київська Русь тоді була великою і могутньою державою. На церемонії відкриття пам'ятника було закладено капсулю у фундамент Михайлівського Золотоверхого собору, що означає початок його відбудови. Українська Православна Церква Київського Патріярхату у день свв. Кирила і Методія 24-го травня відкрила виставку "Новітня українська духовна книга", а 27-го травня у Будинку Вчителя відбулася конференція на тему "Українське друковане духовне слово у 2000 році" з участю українського та болгарського духовенства.

З'ЇЗД "МОЛОДОЇ ПРОСВІТИ"

КИЇВ. — Пресовий центр "Просвіта" повідомив, що делегати молодечих секцій обласних об'єднань "Просвіти" провели перший всеукраїнський здвиг "Молодої Просвіти". Його учасники постановили створити всеукраїнську організацію "Молодої Просвіти" — складової частини всеукраїнського товариства "Просвіта". Здвиг ухвалив документи, у яких основними напрямами діяльности закріплено виховання в українській молоді почуття національної гідности, любови до батьківщини і народу, готовости стати на захист громадянських прав, різноманітну допомогу молоді в питаннях працевлаштування.

ПРОФСПІЛКАМ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ НОВА СИСТЕМА ОПЛАТИ

КИЇВ. — Президія Федерації Профспілок України вивчила поданий Міністерством Економіки України проєкт постанови Кабінету Міністрів про перехід на нову систему оплати житла та послуг і не дала згоди на перехід з 1-го червня на повне відшкодування вартости послуг в житлових будинках та міському транспорті. Для цього немає економічних передумов, вважають керівники ФПУ. В умовах масової затримки з виплатою пенсій, стипендій і заробітків, введення в дію цієї постанови може привести до непередбачуваних наслідків.

Ведеться підготова до українсько-американської постановки опер у Харкові

Джерзі Сиṫі, Н. Дж. (Г. Колесса). — Останніми роками професійний мистецький обмін між Україною та Америкою не тільки розвивається, але й встає на якісно новий, вищий рівень. Доказом цього став грандіозний проєкт спільної постановки опер Р. Штрауса „Аріядна на Наксосі" та Пуччіні „Богема" у Харківському Оперовому Театрі. Для його здійснення привабленo високопрофесійні мистецькі сили вищезгаданих двох країн та створено спеціяльний комітет, покликаний на добровільній основі сприяти проєктові творчо та бизнес-ово.

Під час інтерв'ю в редакції „Свободи" (сидять, зліва): В. Клех, О. Тритяк, А. Бриттан, (стоять, зліва): В. Андрюк, А. Молодовець й адв. Зенон Масний.

До мистецької групи комітету увійшли: майбутній режисер вищезгаданої опери, професор консерваторії при університеті Мизурі Мат'ю Лата, художник-постановник — славний мистець, який довгі роки працював у Метрополітальній Опері Владислав Клех, диригент та ініціятор проєкту Адріян Бриттан і поет-перекладач Богдан Бойчук. Комітет очолив Василь Андрюк; до нього також увійшли Теодор Шумейко (публічні зв'язки, комунікація), Андрій Молодовець (скарбник, фінансовий референт), Оксана Тритяк, адвокат Зенон Масний (юридичний дорадник), Габрієлла Бланко (генеральний секретар у справах міжнародних зв'язків) та проф. Зиновій Мельник (дорадник). Мистецькими дорадниками стали: ректор консерваторії в Синсиннаті Роберт Вернер та диригент Американської симфонічної оркестри в Ню

(Закінчення на стор. 3)

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА

КИЇВ. — Розпорядженням Президента України Леоніда Кучми міністрові юстиції Сергієві Головатому надано уповноваження підписати від імени України Европейську конвенцію про видачу правопорушників 1975 року, другого додаткового протоколу до Европейської конвенції про видачу правопорушників 1978 року, Европейської конвенції про взаємодопомогу у кримінальних справах 1959 року, додаткового протоколу до Европейської конвенції про взаємну допомогу в кримінальних справах 1978 року та Конвенції про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, отриманих злочинним шляхом 1990 року.

У СВІТІ

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 29-ГО ТРАВНЯ, у поворотній дорозі з Европи президент Билл Клинтон під час одноденної зупинки в Лондоні відбув дружню зустріч з новообраним прем'єр-міністром Тоні Блейром. Зустріч цих двох державних мужів-політиків нової генерації та їхніх дружин Гиллaрі Родгам-Клинтон і Шері Блейр була, як твердять засоби масової інформації, приємною, бо крім обговорення своїх спільних політичних турбот ці дві особистості мають до себе справжнє дружнє відношення. Їхні думки дуже часто збігаються як в економіці, так і в політиці, обидва погоджуються на тому, що їхні партії мусять провадити політику вільного ринку, економічного росту та загнуздання видатків, а крім того бути прогресивними та не можуть пропагувати будь-яких програм без фінансового покриття.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ У СІЄРРА -ЛЕОНЕ військове керівництво вчинило переворот і перейняло державну владу від першого демократично обраного в березні 1996 року президента Ахмада Тежана Кабаха. Новим керівником держави призначено майора Джанні Пол Коромаха, котрий своїм першим офіційним кроком скасував конституцію та заборонив існування політичних партій. Переворот вчинили молодші старшини військової ієрархії в неділю, 25-го травня, та цим кроком спричинили в регіоні сильне напруження й без того не надто стабільної ситуації.

В АМЕРИЦІ

У ЦЕНТРАЛЬНОМУ ТЕКСАСІ, а зокрема на місці де ще до вітрядка, 27-го травня, існувало невеличке містечко Джеррелл, яке того дня майже цілковито з лиця землі знесли торнада, люди починають виходити з отупіння та підсумовувати свої втрати. Тут було найбільше людських жертв, бо 28 осіб загинуло під час торнадо з них велика частина це діти і підлітки. Все ж таки, тексасці люди сильних характерів й зуміли в кількох днях вирішити як їм дальше бути, найперше полагодили найбільш болючі справи, похоронення загиблих і рятування того, що уціліло. Після того зібравшись вирішили відбудувати своє містечко і громаду. Треба подивляти цю їхню мужність, стверджують кореспонденти засобів масової інформації, а також треба подивляти доброчинність посторонніх людей.

У ЧЕТВЕР, 29-ГО ТРАВНЯ, спеціяльний прокурор для слідства Вайтвотерської афери Кеннет Старр звернувся до Верховного суду з проханням не рахувати судового рішення, котре вимагає від Білого Дому передачі записок урядових адвокатів під час зустрічі з Гиллaрі Родгам-Клинтон у справах пов'язаних з вище згаданою справою. Він зазначив, що коли Верховний суд візьме це рішення нижчого суду, на котре адвокати Клінтонів подали апеляційну скаргу, до перегляду, то це може відтягнути слідство деяких частин тієї справи на ще один рік довше.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Колоди під ногами

Життєвий шлях пересічної людини виповнений такими ж пересічними подіями, котрі зовсім не порушують рутини середовища, в якому ця людина знаходиться. Одначе в кожному середовищі знаходяться ті, які бунтуються всім своїм єством проти такого животіння, котре не передбачає будь-яких пригод з усіма їх радощами та смутками. Саме ці особистості в людському житті стають мрійниками неосяжних здавалось би прагнень. Багато з них знеохочуються у життєвій мандрівці, бо втрачають віру в свої спроможності; інші знаходять „ерзаци", а ще інші міняють свої первісні мрії та вдоволяються тим, що трапиться по дорозі. Тільки невелика частина особистостей серед людського моря залишається вірною своїм вимріяним бажанням і, не зважаючи на особисті чи інші невдачі, прямує до мети. А мета у кожного своя, одні мріють стати славними, інші сильними і могутніми, ще інші багатими, розумними, добрими, а є й такі, що бажають собі тільки успіхів, бо вірять, що зі стежки успішности можна краще трапити на правильний життєвий шлях, який допровадить до обраної мети.

До категорії цих останніх можна зарахувати багатьох, що про них знаємо з історії, але також і тих, з якими доля нам особисто дала можливість стрінутися на шляху життя чи бути свідками подій, в яких вони відігравали якусь ролю. Коли ж брати до уваги особистості нашого сьогодення, то серед багатьох вирізняється особистість американського президента Билла Клінтона. Бо він належить до тієї групи, що використала всі післані Богом і долею можливості, щоб дійти до мети — осягнути найвище становище в країні. Своєю наполегливістю та особистою працею він зумів здобути ці успіхи, в нього ж не було запліччя відомих батьків, багатства чи інших земних благ, які сприяють багатьом у житті, та осягнути керівництво наймогутнішої в світі держави.

Здавалось би, що, ставши на найвищому щаблі державного управління, він мусітиме займатися та вирішувати справи світового чи державного політично-економічного маштабу, а справи приватні стануть другорядними і не матимуть значення. І коли під час урядування опозиція чи ворожі держави кидали Президентові колоди під ноги, щоб підірвати до нього та його спроможностей довір'я, то це сприймалося, як самозрозумілий факт. Коли ж обраному народом Президентові кидають під ноги колоди приватного характеру з його минувшини, то для будь-кого це виглядає нічим іншим як шантажем і намаганням здобути якісь винагороди чи вигоди. Тому логічним було також думати, що інші державні установи підтримають його бажання усунути ці колоди з дороги, щоб він вільно міг керувати державою. Однак у демократичній Америці так, згідно з одноголосним рішенням Верховного суду, не водиться. Тут навіть народом обраний та урядуючий Президент може бути покликаний до судової відповідальности за свою минулу поведінку поза обсягом його офіційних обов'язків, бо позивач, у цьому випадку Пола Джовнс, як і кожний американський громадянин „має право законним шляхом вимагати розгляду її оскарження". Своє одноголосне рішення Верховний суд базує на тому, що ні Конституція, ані інший досі відомий випадок не виправдовують прохання Президента — відсунення судових процедур чи самої розправи до часу закінчення президентури.

Це одноголосне рішення Верховного суду в ніякому разі не означає, що розпочате ще у 1994 році судове оскарження проти Б.Клінтона, за нібито допущені ним проступки ще у 1991 році відразу опиниться в суді, бо його адвокати, як і адвокати всіх громадян, мають інші законні можливості, щоб цьому запобігти.

Рішення Верховного суду було , дуже не до часу, бо коли президент Б. Клінтон мав нагоду бути прикладом уособлення нового політичного покоління для виборців Британії, котрі саме тому віддали свої голоси за нового молодого прем'єр-міністра, погордитися своїми успіхами закордонної політики в НАТО і пов'язаного з його поширенням окремого успішного договору з Росією, покупатися в славі закордонної політики його попередників — 50-річчя Пляну Маршалла, відібрало частину блиску згаданих подій.

Однаково, такі колоди будь-якому президентові в часі його правління не створюють найкращого враження, а зокрема Президентові такої держави, як ЗСА, що для багатьох є прикладом, а для інших тільки повсякчасною, неможливою до здійснення мрією.

Іван М. Самійленко*

ОБУРЛИВО І СУМНО

Зовсім несподівано пошта принесла мені копію газетної статті п. з. „Вождів народжують і вбивають революції". Автор цієї статті — Григорій Мусієнко. Стаття була опублікована в хвальному часописі „Вечірній Київ", а потім передрукована в часописі „Закордонна Газета" і в журналі „Наш Світ", вересень 1996 року (ЗСА). „Вечірній Київ" подав в кінці цієї статті таку замітку: „Редакція не згідна із багатьма твердженнями автора статті. Але даний матеріял цікавий баченням автора особи Петлюри. Ми вирішили надрукувати його як запрошення до дускусії і будемо раді отримати відгук".

Вважаємо, що замовчувати таку, очевидну неправду, чи навмисну підробку широко відомих фактів з історії УНР, а тим більше в сучасній дійсності було б нечесно і непростимо. Наведемо лише кілька фактів: автор статті пише, що Симон Петлюра був по стороні ліквідації реґулярних збройних сил України. Цитую: „Україні потрібна не постійна армія, а народна міліція", що завдало, як твердить автор, нищівного удару Україні. В дійсності Симон Петлюра від самого початку й до кінця Національно-визвольної революції України був душею, організатором і незмінним керівником Армії Української Народної Республіки. Вже на 1-му Всеукраїнському військовому з'їзді 22-го травня 1917 року в Києві з'їзд його вибирає на становище голови Генерального військового комітету, а згодом він став міністром (секретарем) військових справ уряду Української Центральної Ради.

Будучи секретарем військових справ УНР, він рішуче розійшовся з тодішнім головою уряду УНР Володимиром Винниченком в питанні створення реґулярної Армії УНР. Винниченко постійно твердив, що „не своєї армії нам, соціялістам-демократам, потрібно, а знищення всяких постійних армій", що „українського мілітаризму не було, не повинно бути й далі".

У відповіді на це Симон Петлюра складає з себе обов'язки секретаря військових справ, виїжджає на Лівобережжя України і там формує Гетьманський Кіш Слобідської України. Це була найбоєздатніша українська військова одиниця. Тим часом большевицька Москва розпочала масову офензиву на Київ з метою поставити свою маріонетку з Харкова на місце делеґації УНР на Берестейській мировій конференції. Одночасно, в допомогу московській офензиві вибухло і большевицьке повстання в арсеналі в Києві.

Симон Петлюра негайно перекидає свій Кіш на оборону Києва. Штурмовою атакою фортеця арсеналу була взята, а героїчна епопея юнацтва в Крутах затримала большевицький наступ на Київ. Цей стратегічний маневр Симона Петлюри уможливив УЦРаді проголосити 22-го січня 1918 року IV Універсал, а 2-го лютого того ж року підписати делеґацією УНР Берестейську мирову угоду з центральними країнами Европи.

Ці риси Симона Петлюри особливо проявились в критичні часи — 22-го січня 1919 року, коли в умовах генерального наступу червоних орд з Росії був проголошений Трудовим Конґресом в Києві закон, з участю делеґацій Галичини, Закарпаття і Буковини, злуки всіх земель України.

Критичні обставини того часу вимагали цілковитої єдности, одначе так не сталось. Голова Директорії Винниченко, разом з членами його кабінету — соціял-демократами й соціял-революціонерами, вийшли з Директорії. Петлюра не „перехопив владу з рук Винниченка і його Ко", як це пише автор статті, а навпаки, в протест проти поведінки Винниченка і його членів кабінету, від подає заяву до Центрального комітету партії про його вихід з партії, заявляючи: „Не вважаю для себе можливим ухилятись від виконання своїх обов'язків, як син свого народу перед батьківщиною". Цим самим Петлюра рішуче ствердив своє кредо, що „нація вища за кляси, держава вища за партії", що „справа здобуття української держави — це справа всієї української нації, а не якоїсь кляси чи партії". Він був ворогом партійного крутійства.

Після виїзду Винниченка і його прибічників за кордон, Симон Петлюра, будучи вже головою Директорії і Головним Отаманом Армії УНР, чесно витримав обов'язки перед батьківщиною, переживши два „трикутники смерти", два Зимові походи, леґендарний Базар, захищаючи кожну п'ядь української землі. Він не здався, не капітулював з своїми вірними воїнами Армії УНР, а лише відійшов „на другу лінію бойових позицій".

Що ж торкається „загравання", на деякий час, Петлюри і Винниченка з большевиками, „обидва потім стали їхніми жертвами", то ця неправда по суті не потребує жодної дискусії. Винниченко в найтяжчу військову і політичну кризу в Україні залишив поле бою і виїхав за кордон на ... відпочинок. Після повної окупації Москвою України він мав спеціяльну візиту до Москви. Повернувшись знову за кордон, він, після рекомендації члена Центрального комітету большевицької партії Шліхтера, був покликаний свідком по стороні Шльомо Шварцбарта, убивці Петлюри, на суд у Парижі. Чи ж можна ставити знак рівняння поміж Петлюрою і Винниченком? Не кажучи вже про те, що Петлюра завжди підкреслював, що „між царською Росією і сучасною комуністичною для нас не було і немає різниці".

Тепер інша — стара і не раз продискутована й передискутована — леґенда, що знову порушена автором цієї несправедливої статті, це Варшавський договір Петлюри з Польщею, підписаний Петлюрою 22-го квітня 1920 року у Варшаві. Замість того, щоб уже тепер, коли Україна здобула свою незалежність, для якої Симон Петлюра віддав все своє життя, коли відкрились ще існуючі секретні архіви московсько-большевицької окупаційної влади в Україні, коли назрів час, щоб, нарешті, виявити убивцю, чи убивців Петлюри, то в цей час автор статті навіть не потрудився дослідити, що саме змусило Симона Петлюру підписувати цю тяжку і до краю болючу для нього Варшавську угоду?

Стояло невідкладне питання: чи капітулювати, по определінню Симона Петлюри, перед ворогом число один — большевицькою Москвою, будучи до краю знеможеній в той час армії УНР в постійних боях, охопленій епідемією тифу, без медикаментів і необхідної зброї, чи боротися одиноко, коли Галичина в той час уже була окупована Польщею за допомогою армії французького генерала Галлєра? Треба було шукати союзника, „вирвать Україну", як писав О. Шульгин, „з кола смерти, в якому опинилась Україна". Таким союзником в той час могла бути лише Польща. Петлюра бачив у Польщі той міст, через який можна було здійснити його давню мрію — нав'язати контакт із Західньою Европою. На жаль, так не сталось. Польща незадовго пішла на односторонній мир з Москвою.

Але найбільш обурливим є кінець статті автора. Він пише: „Остаточної поразки Петлюра зазнав після того, як він 21-го квітня 1920 року уклав украй невигідний для України договір з Польщею. В наслідок цього він втратив майже одночасно підтримку з боку як українців (фактично за зраду їхніх інтересів), так і поляків". Це не що інше, як злісно видумана неправда. Той, хто студіював історію УНР і совєтську Україну, той мусить знати, що Україна була переможена лише мілітарно. Політично і духово большевицька Москва потерпіла поразку. Сам Троцький (Лев Бронштейн), посилаючи червону ґвардію і корпус пропаґандистів в Україну, давав їм інструкцію, що „Петлюра користується серед трудового селянства славою і великою надією. Говорити їм, що ми воюємо не з поміщиками і буржуазією, а з Петлюрою, може лише дурень, або провокатор". „Зойк лунає від наших товаришів, — говорив Ленін, — з України. Нема кому будувати совєтської влади в Україні. Нема апарату, скрізь спротив".

Запілля в Україні, зокрема в Полтавській і інших губерніях, довгий час було непевне і тривожне. Аналіза уцілілих секретних документів, які знайдено в архівах у Губертрибуналу та ЧеКа, тепер, після проголошення незалежнсти України, є доказом цього. За свідченням цих документів масовий рух повстанських загонів носив явно антибольшевицький, сутоукраїнський, петлюрівський характер.

На закінчення пару слів про Петлюру, як особу. Як відомо, він був від початку й до кінця будівничим, душею і Головним Отаманом славної Армії УНР. Але він не іменував себе ні маршалом, ні генералом, ні полковником, ні навіть сотником. Він був просто одягнений у військовий жупан, смушеву сиву шапку. На грудях у нього не пишались відзнаки чи нагороди, а лише вигаптований український тризуб на петлицях. Зовнішньо дуже гарний, він намагався виглядати звичайним воїном-козаком. Але для нас, українців, він був українським Вашінґтоном і Ґарібальді в одній особі — будівничим вільної і незалежної народноправної української держави, безстрашним вождем і великим сином-державником України.

Народи світу свято шанують своїх державних лідерів, віддають їм пошану, любов і відданість з покоління в покоління. Таким, наприклад, в Америці є Вашінґтон, в Німеччині — Бісмарк, в Італії — Ґарібальді, в Китаї — Сун-Ят-Сен, в Туреччині — Ата-Тюрк. У нас, українців, як говорив Драгоманів, мало хто дбає, щоб шанувати, а більше звикли до того, щоб когось гудити і зневажати. Прикладом цього є ця викривлена стаття. Обурливо і сумно.

** Останній прем'єр-міністер Уряду Української Народної Республіки в екзилі.*

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА
Д-р Юліян Мовчан

З медичних новин в Україні і світі

На оздоровлення до Куби

Спільна українсько-кубинська програма подання медичної допомоги українським дітям, що постраждали в наслідок Чорнобильської аварії в 1986 році, триває.

Як подає президент Українського молодечого чорнобильського фонду Олександер Божко, в київській газеті „Ваше здоров'я" в числі за восьме лютого ц. р., із аеропорту „Бориспіль" третього лютого до сонячної та теплої Гавани на Кубі вилетів літак авіакомпанії „Авіялінії України" з 160 молоденькими пасажирами на борту. І так, як він пише, щороку в далекій центрально-американській острівній країні відпочивають та зміцнюють своє здоров'я сотні хлопчиків та дівчаток з різних областей України.

Завдяки підтримці цієї програми Президентом України та допомозі міністерства України з питань надзвичайної ситуації та захисту населення від наслідків чорнобильської катастрофи, цього разу до Куби прилетіли виключно сироти та напівсироти чорнобильської зони Житомирської, Вінницької, Чернігівської, Рівенської, Волинської та Київської областей.

Впродовж 70-ти діб діти пройдуть всебічне медичне обстеження, як також лікування виявлених недуг, і зміцнять своє здоров'я на березі моря та навчатимуться там у загально-освітній українській школі. Цим же літаком до Куби прилетіли хворі діти, лікування яких успішно проводиться в медичних закладах Куби. Організатором цієї гуманної програми є Український молодечий чорнобильський фонд.

Феномени довголіття

Питання про те, як довго може жити людина, завжди привертало і привертає увагу визначних учених світу. Як довго, або точніше — скільки років може прожити людський організм?

На це є різні відповіді. Наприклад, в XX томі енциклопедичного словника Брокгавза, виданого 1893 року, довідуємося, що Кристиян Якобсон з Данії прожив 145 років. В Англії Томас Парр прожив 152 роки, Ієнкін — 169 років, єпископ Контигерн — 185 років. Стільки ж років прожив також мадярин Петрарк Кцартен.

Як довідуємося з газети „Ваше здоров'я" (число за 12-те лютого), в київській газеті „Зоря", в числі з 6-го листопада 1881-го року, було подано про смерть в Бразилії мулатки, яка прожила начебто 187 років, якщо це не вигадка.

Якщо йдеться про жителів України, то тут показники довготривалости життя людей значно нижчі. Якщо дотримуватись погляду УРЕ (Української Радянської Енциклопедії, видання 1986 року), то довготривалість життя є тоді, коли людина проживе понад 90 років. Тоді до таких треба віднести Данила Науменка, який прожив 125 років. Якщо мова про терени колишніх підсовєтських республік, то, згідно з переписом населення 1970 року, там було 339 довгожителів, — з того: 110 чоловіків та 229 жінок, які прожили 120 і більше років. Рекорд довголіття належав азербайджанцеві Ширамі Мусламові, який прожив 168 років. Як подає в тій самій газеті проф. Євген Безрідний, в „Книзі рекордів Гінесса", виданій 1989 року, він вичитав, що 1933 року в Китаї померла „найстаріша людина на землі" — Лі Чинпон, проживши... 253 років. (Не тільки скептики, а й не-скептики в це не легко повірять).

Ще про причини старіння

Як читаємо у газеті „Ваше здоров'я" в числі з 15-го лютого ц.р., головною причиною старости є обмеження здатности клітин нашого тіла до розмноження. Якби ця здатність була не обмеженою, тоді наш організм довгі роки не знав би старости.

Щодо самого старіння організму, то воно проявляється в таких формах: змінюється судинна система, що супроводжується відкладенням вапна на стінках судин, кістки тоншають або іноді зливаються з сусідніми кістками в одну масу. Змінюється також м'язова система, слабшають функції органів дихання, травлення, чуття, мозку тощо. Звичайно, зовсім усунути процеси старіння — це утопія, але сповільнити їх розвиток ми можемо.

Щодо факторів, які сприяють довголіттю, то вони є такі:

* Здоровий спосіб життя, який може багато де в чому змінити небажану спадковість;
* Проживання в чистих зонах. Особливо корисний морський клімат;
* Праця „на землі" — сільське господарство, садівництво, городництво тощо;
* Оптимальний режим праці та відпочинку;
* Піклування про свій фізичний розвиток;
* Зберігання статевої функції якнайдовше шляхом запобігання недуг статевих органів та утримання від статевих надмірностей;
* Утримання від надмірного вживання спиртних напоїв і від куріння;
* Достатній час для сну — лягати спати в міру можливости не пізніше 10-ої години вечора;
* Оптимістичний погляд на життя; не боятися смерти.

Ганна Черінь

АРҐЕНТИНСЬКІ УКРАЇНЦІ

I

В 1997 році святкують українці століття свого тут поселення.

Арґентина! Побувала я в різних кінцях світу, але ніколи не мріяла, що таки відвідаю Арґентину, а головне — українців Арґентини. Не вірила до останнього кроку з літака, коли я опинилася в обіймах моїх друзів. Вони наспіх поцілували нас та й побігли в другий кінець аеропорту, де саме в цю хвилину виходили люди з літака, що привіз гостей з України. Ними зайнялася Амбасада, а ми поїхали до друзів, де вже на нас чекав сніданок, що його вірніше можна було б назвати обідом. Через зміну часу й клімату ми й так не знали, де ми і що з нами діється. А знати треба було, бо одразу ж наступного дня помчали до товариства „Просвіта" на літературний вечір і прийняття.

Повна заля людей — нізащо не впізнала б, що це — люди з іншої півкулі, що з них уже друге, третє, а то й четверте покоління народилось поза Україною, — але і тут їх хрищеним батьком є Тарас Шевченко: він їх охристив в українську віру й заприсяг на вірність своїй первісній і незабутній батьківщині. Говорять українською мовою. По степені вправности можна відгадати вік — бо літ 50 тому громадське життя вирувало, а наша мова процвітала частково й тому, що еспанської добре не знали. До Арґентини виїхали наші „діпісти" з Німеччини не тому, що її вибрали, а тому, що вона їх прийняла, так само як Австралія, Бельґія, Англія, — на працю з контрактом на два роки. Америка вимагала спонзорів, але не кожний їх мав. Коли ж у Арґентині погіршились умови, багато українців махнули до Північної Америки — тепер їх немало серед нас; еспанську мову пам'ятають, але і в англійській майже зрівнялись із „американцями"; і в нашому Осередку в Норт Порті багато колишніх арґентинців, але ми всі ніби однакі.

Піонери, що таки лишились в Арґентині, перетривали тяжкі часи, дожили до нових, доробилися — і тепер живуть заможно. Їхні діти отримали освіту й добрі посади, але своїх громад не цураються. Внуки люблять Україну якщо не словами, то принаймні ногами: танцювальні групи можуть змагатися не тільки з нашими „американськими", а й із українськими.

Громада наша в Арґентині — як змій із двома головами, що загалом ведуть спільне тіло спільним шляхом, але часом одна голова сичить до другої, а той кусаються. Організація „Відродження" прибула з Галичини — на базі Стрілецької громади, заснованої Євгеном Коновальцем. До 1948 року так і називалась,а потім перейменувалась на „Відродження". Тепер 70 відсотків діяльности провадить вже тут народжена молодь, в основному ж під час арґентинського літа (а в нас тоді зима) — на оселі „Калина". Керують громадським життям Богдан Коваль і подружжя Котульських. Оля Котульська, народжена в Арґентині красуня, прекрасно деклямує вірші — ніколи б ви не вгадали, що вона „тутешня". Володимир Котульський — енерґійний редактор газети „Наш клич". Це — ніби мельниківська гілка націоналістів. А бандерівців репрезентує товариство „Просвіта" з розкішною оселею „Веселка", де й гуртується та виховується молодь, з сильною допомогою великого басейну для плавання та ґрандіозною піччю для смаження „асадо" на свіжім повітрі. Ми мали щастя побачити цю оселю, коли повз неї проїжджали, вертаючись із Мірамару.

Було вже темненько, оселя замкнена. Грізні вівчурі підняли страшний гавкіт і рев, так що я й заходити боялась, але чарівна рука Анни-Марії втихомирила собак, і вони якось нам „со страхом Божим" дозволили оглянути оселю. Вздовж алеї поставали могутні столітні дерева рівними рядами. Їх стовбури пофарбовані набіло, і створюється враження двох довгих колонад. Отут то запляновано концерт маестра Альберта Лисого з його Камератою. На почеснім місці — націоналістичний пантеон: бронзові погруддя Тараса Чупринки, Євгена Коновальця, Степана Бандери й Симона Петлюри. Двоє з них — спільні для обох організацій — отже, стільки спільного, як і розбіжного. Врешті, всі українці поважають героїв, особливо після їх смерти... А воювати можна з тими, що ще живуть — воювати також і за мертвих.

Продовження буде

Школа Українознавства при церкві св. Йосифа в Чикаґо вшанувала Т. Шевченка

Вже увійшло в традицію відзначати в березні пам'ять Тараса Шевченка. В дні 16-го березня ц. р. у залі під церквою діти школи спом'янули Пророка України — Велетня Духа — Тараса Шевченка. Гарно оформлену двомовну програмку виконав д-р Зор'ян Трусевич. Нелегко приходиться сьогодні вчителям навчати дітей української мови, бо багато дітей походить з мішаних подруж, де вдома і в цілоденній школі не чують української мови. Треба з приємністю відзначити, що дуже багато батьків неукраїнців посилають дітей до Школи Українознавства зі зрозумінням потреби вивчити мову одного з батьків. Тільки ентузіязм батьків і учнів допомагають вчителям у їхній нелегкій праці.

Залю під церквою заповнили не тільки батьки та рідні, але й парафіяни, Естетичне удекорування сцени — це праця дир-а школи Ігоря Дмитренка, який разом з пок. своєю дружиною вкладав і вкладає багато праці над вихованням дітей. Дуже часто в клясі треба послуговуватися англійською мовою, щоб пояснити українські слова.

В програмі брали участь всі учні — від передшкілля аж до 8-ої кляси. Учителі доклали дуже багато праці. Не було багато виконавців, бо й школа не начисляє багато учнів. Трева з приємністю ствердити, що вложена праця дала гарні висліди. Виконавці — учні з захопленням виконували свої точки програми.

Святкування відкрила Леся Меден коротким словом в українській і англійській мовах. Англійська мова була потрібна для англомовної публіки, щоб обзнайомити її з програмою. Опісля учениця 6-ої кл. Н. Шоробура мала коротке слово по-англійськи про Тараса Шевченка. Промовляли ще парох церкви о. П. Гайда — українською і англ. мовами, а також привітав від Каси „Самопоміч" директор Богдан Ватраль (син його є учнем 4-ої кл.) і від каси подарував на потреби школи 500 дол. Присутні нагородили Б. Ватраля оплесками. Треба признати, що Каса „Самопоміч" радо приходить з матеріяльною поміччю для потреб молоді.

Програма складалася з 20 точок — не було перевантажена, бо виступи поодиноких виконавців були короткі. А започаткували її учні передшкілля, 1-ої і 2-ої кляс піснею „Поклін робі, Тарасе". Їхній виступ зворушив присутніх, за що нагородили їх рясними оплесками. Учні 1-ої кл. виступили зі збірною декламацією „Учітеся, брати мої". Дві учениці 1-ої кл. Ліля Зарицька і Лариса Абасі виступили у фортепіянових солях. Учні 2-ої кл. віддеклямували вірш У. Кравченко — „Поклін Тарасові". У фортепіянових солях виступали ще Андрій Абасі — 2 кл., Аля Меден — 2 кл., Марта Швець і Тамара Трусевич. Учні 3-ої кл. продеклямували віеш „Шевченкові слова", учні 3-8 кляс відспівали „Думи мої..." і „Реве та стогне...". Гурток дівчат — Катруся Мюлер, Тамара Трусевич, Діяна Мельник і Нікола Шоробура — відспівали „Зацвіла в долині". Учні 4-ої і 5-ої кл. продеклямували вірш „Лілея", а Михась Ватраль — 4-а кл. продеклямував „Н. Маркевичу". Гриць Сідельник віддеклямував „Така її доля", із скрипковим дуетом Діяни Мельник і учительки Дарії Городиської. Учителька 6-ої і 8-ої кляс (студ. унів) Маріянна Паздрій зінсценізувала вірш „Тополя", що виконали учні 5-ої, 6-ої і 8-ої кляс з ученицею Лярою Меден в ролі Тополі. Цю точку можна назвати одною з кращих. Відспівання „Заповіту" всіма виконавцями й присутніми закінчено відзначення пам'яті Т. Шевченкові в Школі Українознавства.

З приємністю хочу згадати вчителів, які вкладають дуже багато часу й праці в навчанні дітей української мови, а це: Віра Хитра — передшкілля, Леся Меден — 1-ша кл., Марія Баран — 2-га кл., Катерина Кішка — 3-тя кл., Дарія Городиська 4-5 кл., Маріянна Паздрій і Ігор Дмитренко 6-8 кл.

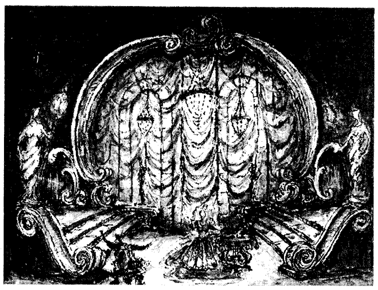
Батьківський комітет під проводом пані Ватраль приготовив для охочих перекуску. Ще деякий час після закінчення програми батьки розмовляли з учителями та обмінювалися враженнями.

Співпраця родичів і учителів все приноситиме успіхи. Присвоєння молодому поколінню знання про Україну, її історію, визначних осіб — це важна, але й важка, в наших умовинах, праця. Коли зважити, що багато дітей походять з мішаних подруж, то треба дати признання тим неукраїнським батькам, що прагнуть, щоб їхні діти навчилися бодай дещо про Україну. З приємністю треба згадати, що неукраїнці-батьки є активними і в батьківському Комітеті.

О. Го.

Ведеться...

(Закінчення зі стор. 1)

Проєкт оформлення сцени для опери „Аріядна на Наксосі" Р. Штрауса, виконаний В. Клехом.

Йорку Ліон Ботштайн.

Ідея вищезгаданого проєкту зародилася після успішних виступів А. Бриттана, який у 1996 році диригував в Харківському Оперовому Тетрі операми „Тоска", „Травіята" та „Ріголетто". Постановка опер „Аріядна..." та „Богема" запляновано на літо 1998 року. Виконуватимуть їх оркестра та солісти Харківської опери. Підготова розпочалася уже приблизно рік тому. Диригент А. Бриттан провів прослуховування і так висловив свої враження: „Харківська опера багата чудовими вокальними силами. Такі голоси могли б стати гордістю не одного американського оперового театру. Оркестра теж має добрий творчий потенціял".

Якщо підготова проєкту віщуватиме успіх, то можливими стануть вистави опер у Синсиннаті (адже це місто — побратим Харкова), а також у Німеччині та Франції. Тоді цікавим було б притягнення до участи й місцевих творчих сил.

Цікаво, що пролог до опери „Аріядна на Наксосі" виконуватиметься українською мовою. Спеціяльно для цієї нагоди переклад здійснив талановитий український поет, нюйоркчанин Богдан Бойчук. „Це була надзвичайно важка праця, але вона себе оправдала, — говорить А. Бриттан. — Адже переклад, який під кожним оглядом вдався, зумів ще й тонко відтворити ліризм цієї музики".

Тож члени комітету надіються дати харків'янам рідкісну можливість насолодитися красою української мови в клясичній оперовій музиці.

ПОДЯКА

З почуттям задоволення і вдячности читаю газетні статті й листи з України, в яких пишуть про урочисте відкриття пам'ятника Петрові Андрусеві що відбулося 3-го листопада 1996 року в його рідному Кам'янобродi на Яворівщині. Тут же радію, що на це знаменне свято прибули зі Львова видатні гості й сказали слово: народний мистець України Д. Крвавич, поет Р. Лубківський, недавній амбасадор до Чехії, директор Національного Музею у Львові В. Откович, директор Інституту Народознавства Р. Яців, мистецтвознавець В. Глинчак, який свого часу привіз до Львова два портрети батьків Петра Андрусева, роботи сина (1942 р.) і інші мистці й мистецтвознавці, голова Яворівської державної адміністрації С. Лукашик, православні й католицькі духовні отці, маси народу із села Кам'янобрід і навколишніх сіл, дехто зі Львова та гість з Америки організатор шанувальників творчости Петра Андрусева у ЗСА інж. Осип Цікало, уродженець Кам'янобороду й далекий родич Петра Андрусева.

Інж. Осипові Цікалові хочу висловити моє окреме пошанування, признання і велику подяку з рівночасною моєю пожертвою на пам'ятник в сумі 500 дол., бо ж це у нього виникла ідея відзначити мистця Петра Андрусева в Україні. З цього приводу він побував кілька разів у Львові, в Кам'янобродi, зв'язався з Львівським Об'єднанням „Творчість" і, найосновніше, фінансував усі видатки, пов'язані з побудовою пам'ятника (бронзове погруддя Петра Андрусева на пам'ятному постаменті) роботи відомого українського скульптора Анатоля Галяна. Пам'ятник встановлено на подвір'ї середньої школи ім. Петра Андрусева.

Окремо радіють з цього приводу члени громади села Кам'янобрід, що їхній великий земляк, мистець Петро Андрусів, повернувся з еміграції у бронзі в рідне село і буде підносити національну гордість в людей за свій край, який нагороджує і обдаровує щедрим талантом багатьох синів і дочок.

НАТАЛІЯ АНДРУСІВ

Україна...

(Закінчення зі стор. 1)

ський президент зазначив, що він за те, щоб обидві країни спільно захищали свою безпеку і допомагали одна одній в надзвичайних ситуаціях.

Як відомо, Україна, намагаючись віддалити себе від Москви, не приєдналася до „колективного пакту безпеки" в рамках СНД, на чолі якого стоїть Росія. 29-го травня Київ уклав з НАТО домовлення з питань безпеки, згідно з яким Україна може консультуватися з альянсом на випадок зовнішньої загрози.

Україна не плянує ставати членом НАТО в найближчому майбутньому, але її щораз міцніші відносини з союзом дуже тривожать Росію. В інтерв'ю Б. Єльцин ще раз повторив, що Москва перегляне свої стосунки з НАТО, якщо Північно-атлантійський оборонний союз запропонує членство будь-якій з колишніх совєтських республік.

В Києві в Маріїнському палаці, де відбулося підписання договору про дружбу і співробітництво, Б. Єльцин, намагаючись бути якомога добрішим до українців, ще раз наголосив, що Кремль підтримує незалежність України і не має до неї жодних територіяльних претенсій.

„Головне те, що ми рівні. Головне те, що ми не маємо територіяльних претенсій на жодні українські землі. Україна єдина і вона повинна залишитися єдиною і неділимою", — сказав російський президент.

ПОДІЇ

М. СУК ВИСТУПАЄ З БЕНЕФІСОМ

Ленокс, Масс. — Тут у неділю, 8-го червня, в Tanglewood's Ozawa Hall український піяніст Микола Сук виступить з концертом-бенефісом на благодійну організацію "The Berkshire Unit of RFB&D", яка випускає книжки та звукозаписи для людей з важкими фізичними й зоровими вадами. У програмі — твори Бетовена, Гайдна, Бартока та Ліста. Початок концерту о год. 3-ій після полудня. Квитки можна придбати, телефонуючи на число (413) 637-0889.

У СЕРЕДУ, 28-ГО ТРАВНЯ, у Газі в Голландії урочисто відсвятковано 50-річчя Пляну Маршалла, метою котрого було допомогти відбудувати зруйновану Европу після Другої світової війни. Серед учасників цих святкувань крім голів европейських держав був американський президент Билл Клінтон з дружиною Гіллари Родгам-Клінтон. До старинної, бо з XIII сторіччя залі лицарів, де відбувались урочистості президентові Б. Клінтонові дотримувала товариства голляндська королева Беатрікс. У своїй промові Б. Клінтон підкреслив, що колись на допомогу Европі у скрутному положенні прийшла Америка з Пляном Маршалла, тепер на його думку Европа повинна прийти з подібною допомогою новим незалежним країнам Східньої Европи, щоб і вони могли забезпечити своїх громадян мирним і заможним життям.

Наукове Товариство ім. Шевченка в Европі ділиться сумною вісткою з членами й українським громадянством, що 23-го травня 1997 р. на 79-му році життя, після важкої недуги, у Райхельсгайм-Берфурті, Німеччині, помер

бл. п.

проф. д-р

ОЛЕКСА ГОРБАЧ

дійсний член філологічної секції Наукового Товариства ім. Шевченка, проф. емерит славістики Й.В. Гете Університету в Франкфурті над Майном, Українського Вільного Університету в Мюнхені, Українського Католицького Університету в Римі, довголітній співпрацівник Енциклопедії українознавства, автор праць з лінгвістики й української діялектології.

Родині висловлюємо глибоке співчуття.

Вічна йому пам'ять!

УПРАВА НТШ в ЕВРОПІ

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ

трагічного відходу у вічність нашого дорогого, незабутнього СИНА, МУЖА, ТАТА, БРАТА І ВУЙКА

бл. п.

ІВАНА ШАНДОРА

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ з Панахидою

в таких церквах:

Чикаґо, Ілл. в катедрі св. о. Миколая 9-го червня о год.7:30 веч.
Ню Брансвік, Н. Дж. (86 Лівінгстон Авеню) в церкві Різдва Пресвятої Богородиці, 15-го червня о год. 10:30 ранку.
Ґлен Спей, Н.Й. 9-го червня о год. 9-ій ранку.
Кергонксон, Н.Й. в церкві Пресвятої Трійці, 20-го червня, о год. 8-ій ранку.
Баранинцці, Україна.

Про молитви за спокій душі покійного просить родина.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

нашого найдорожчого МУЖА, ТАТА,СИНА і БРАТА

СВ. П.

БОГДАНА ВОЛОЩУКА

який упокоївся 2-го травня 1997 р. у Філядельфії і є похований на Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖБИ

в середу 11-го червня в церквах:

св. Миколая, Філядельфія, Па. о год. 8:30 ранку;
св. Михаїла, Гартфорд, Конн. о год. 7:00 ранку.

Про молитви за спокій душі покійного просить

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою, що 28-го травня 1997 р. в Рочестері, Н.Й. відійшов у вічність наш дорогий МУЖ і БАТЬКО

бл. п.

мґр фармації

РОМАН ДОМБЧЕВСЬКИЙ

нар. 1909 р. у Залізці Нові на Бойківщині.

ПАНАХИДА відправлена у неділю 1-го червня о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Герріса, Рочестер, Н.Й.
ПОХОРОН відбувся в понеділок 2-го червня 1997 р. о год. 10-ій ранку в українській католицькій церкві св. Йосафата.
ПОХОВАНИЙ на цвинтарі Holy Sepulchre, Рочестер, Н.Й.

Залишив у глибокому смутку:
дружину — ЛЮБУ
доньку — ЗОРЯННУ
родини — ДОМБЧЕВСЬКИХ
— ПОДОЛЯКІВ
— БУТЕНКІВ і
— ЧАЙКОВСЬКИХ
та ближчу і дальшу родину в ЗСА й Україні.

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що 21-го травня 1997 р. на 90-му році життя відійшла у вічність у Скатсдейл, Арізона, наша найдорожча МАМА, БАБА і ПРАБАБА

бл. п.

МАРІЯ БІЛИК

з дому ТЕРШАКОВЕЦ

нар. у Якимчичях 15-го травня 1907 р.

ПАНАХИДА відбулася у неділю 25-го травня 1997 р.
ПОХОРОН — 26-го травня. Похоронено тіло покійної у Скатсдейл Меморіял Гарденс.

Залишила у смутку:
доньку — ЛІДІЮ з мужем МИХАЙЛОМ
сина — ЗЕНОНА з дружиною ЛІДОЮ
внуків — МАРКІЯНА
— ДАНИЛА
— АНДРЕЯ
— НАТАЛІЮ
правнуків — АЛЕКСАНДРА
— БІЯНКУ
родину в Україні, ЗСА і Канаді

Ділимося сумною і болючою вісткою з друзями і знайомими, що в четвер 29-го травня 1997 р., несподівано відійшов у вічність на 65-му році життя наш найдорожчий СИН, МУЖ, БАТЬКО і БРАТ

СВ. П.

ІНЖ.

ЛЮБОМИР ШМІҐЕЛЬ

ветеран Корейської війни, віцепрезидент і генеральний менаджер фірми AB Dick Company (Itek Graphics), довголітній муж довір'я церкви св. Йосафата, член Лицарів Колюмба ім. патріярха Йосифа Сліпого, предсідник Irondequoit Zoning Board, активний член Республіканської партії в Айрондеквой, Н.Й., член Організації Української Молоді „ПЛАСТ", Курінь „Чорноморці", „Українець Року 1994".

ЗАУПОКІЙНА ПАНАХИДА була відправлена в суботу 31-го травня 1997 р. о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Павла Герріса.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відслужено в понеділок 2-го червня 1997 р. в українській католицькій церкві св. Йосафата.
Тлінні останки спочили на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

У глибокому смутку:
мама — ІРЕНА
дружина — ЛЮБА
дочки — ТАНЯ ДЖОРДЖ з мужем ДЕЙВИДОМ
— ІРЕНА М. ШМІҐЕЛЬ
сини — МАРКО
— АНДРІЙ з дружиною РІТОЮ
брат — д-р БОРИС
теща — МИХАЙЛИНА ПИЛИПЕЦЬ з мужем ДМИТРОМ
шваґри — ЯРЕМА ПАВЛОВИЧ з дружиною ЛЕСЕЮ
— ОРЕСТ ПАВЛОВИЧ з дружиною СТЕФАНІЄЮ
шваґрова — СТЕФАНІЯ ПАВЛОВИЧ-ВОВКОВИЧ з мужем ФРАНКОМ
кузен — інж. МИРОСЛАВ ШМІҐЕЛЬ з дружиною НАДЕЮ
кузени, племінники і племінниці в ЗСА, Україні й Австралії.

Замість квітів проситься складати пожертви в пам'ять покійного на Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля в УФК Спілці-конто ч. 107123 або на збіркові листи Фонду Чорнобиля СУА. Усі пожертви є звільнені від податку.

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю 30-го травня 1997 р. відійшов у вічність на 75-му році життя наш найдорожчий БАТЬКО, ДІДУСЬ і БРАТ

бл. п.

НЕСТОР БАСНЯК

нар. в селі Буцнева, Тернопільщина

ПАНАХИДА відбулася в понеділок 2-го червня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвина при Stuyvesant Ave, Union, N.J.
ПОХОРОН відбувся у вівторок, 3-го червня о год. 9:30 рано з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а відтак на цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дочки — ТАНЯ БОЙЦУН з мужем ІГОРЕМ і дітьми ДАНИЛОМ і ЛІДОЮ
— НАТАЛКА СЕЙЛИК з мужем ФРАНКОМ і сином МИКОЛОЮ
— ХРИСТИНА КОЛІНСЬКА з мужем РОМАНОМ і дітьми МАРКІЯНОМ, ПЕТРУСЕМ і АНДРЕЙКОЮ
брати — ЯРОСЛАВ з родиною в Буцневі
— БОГДАН з родиною в Буцневі
братова — СТЕФАНІЯ з родиною в Тернополі.

Вічна йому пам'ять!

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ ДЕРЖАВНОГО центру контролі та запобігання хворіб минулого четверга, 29-го травня, повідомили, що малини, спроваджені до ЗСА з Чіле та Ґватемалі, є причиною 90 випадків сайклоспори. Хвороба починається з паразитного мікроба сайклоспори, котрий спричинює розвільнення, блювання, втрату ваги, втомлення і болі м'язів. Її можна гоїти кількатижневим лікуванням антибіотиків.

На згадку і незабутню пам'ять про М. Леґету

У неділю, 2-го березня 1997 року, обірвалася нитка життя відомого у Дітройті, колись дуже активного суспільно-громадського діяча, члена Організації Українських Націоналістів, Відділу ООЧСУ, багатьох інших організацій і установ, а понад усе прикладного мужа, батька і дідуся — сл. п. Миколи Легети.

Св. п. Микола Леґета

По його відході і переході у світ праведників залишився глибокий смуток і невимовна жалоба. Нема тата, мужа, дідуся. Бракує його не тільки в родині, яка опечалена великим невимовним горем, але і в громадському житті. Це було видно під час похоронних відправ, які були вийнятково зворушливими, при великій кількости родини, приятелів, а понад усе його численних друзів з Організацій Українського Державницького Фронту, які не тільки прийшли до похоронного заведення, щоб помолитись за його благородну душу, але також, щоб вшанувати свого покійного друга Миколу належними йому почестями і останній раз схилити над його домовиною організаційні прапори та передати його родині щирі співчуття.

Після Панахиди, яку відправляли о. крилошанин Богдан Скасків і о. ігумен Роберто Лукавий, ЧСВВ, а співали хористи хору „Ватра" при УК-Центрі, членом якого був св. п. Микола, співчуття від ОУН склав родині інж. Богдан Федорак.

Службу Божу в церкві Непорочного Зачаття в Гемтремку відправляв о. вікарій Сергій Сапляк, ЧСВВ, який також поблагословив і запечатав гріб на цвинтарі Мт. Олівет, де був похований св. п. М. Легета з усіма почестями.

Після похоронних обрядів у приміщенні Українського Культурного Центру, який св. п. Микола допомагав будувати, відбулася тризна, якою проводив, склавши родині співчуття, відомий у Дітройті театральний і суспільно-громадський діяч маестро Микола Кавка. Коротке співчуття на тризні склали: мґр Борис Потапенко, від СУМ, Оселі „Київ" і Відділу УККА; від Відділу ООЧСУ таке ж співчуття зложив голова Теодор Токарчук, а від хору „Ватра" і Екзекутиви УКЦентру прощав покійного Миколу Ярослав Дужий. Св. п. Микола був одним з основників згаданого хору. Він, як заявив Я. Дужий, „не тільки любив товариство, вносив погідний оптимістичний настрій між людей, серед яких перебував".

Від родини щиру подяку для всіх, що брали участь у похоронах і чимнебудь причинилися для полегшення болю родини, склав син покійного Миколи, д-р Борис.

Св. п. М. Легета народився 28-го липня 1921 року в селі Лісники Бережанського повіту, в свідомій українській родині. Школу започаткував у рідному селі, а потім перейшов до гімназії у Бережанах. Життя тодішньої молоді в Галичині проходило у вийнятково небезпечному часі, коли з одної сторони польські окупанти утискали українське населення „пацифікаціями", переслідуваннями, тюрмами, висилкою до концтабору в Березі Картузькій, і спротивом УВО-ОУН, яка виступила в обороні населення і українських установ, вела освідомлюючу працю серед молоді, мобілізовувала сили до боротьби за самостійну, соборну і незалежну державу.

Не стояв осторонь цих процесів і М. Легета, який на 16-ому році життя вступив до юнацтва ОУН, переїхав до Тернополя і там закінчив гімназію, бо в Бережанах поліція вже почала придивлятися за свідомими юнаками, усувала їх зі школи, або допомагала „спалювати" їх при іспитах.

Перебуваючи у підпіллі і скриваючись перед „всевидющим оком" НКВД, М. Легета жив, як тоді говорили, на „позиченому часі". Тому, коли комуністично-московські орди знову наближалися до Збруча й існувала потенційна загроза залиття ними Західньої України, Микола отримав дозвіл від проводу ОУН виїхати на Захід. Тимбільше, що він був сильно заанґажований в допомозі бойовим групам ОУН і УПА, які також, перегруповуючись, відступали в Карпати.

Через Словаччину він дістається до Мюнхену, тимчасово оформлюється у відомому студентському осередку Фюрхшулє і вписується на студії лісництва до Українського Технічно-Господарського Інституту.

В 1950 році Микола одружився в Ляндсгуті із Степанією Малиновською і в травні цього ж року приїхали, разом з іншими переселенцями, до ЗСА, а зглядно до Дітройту, міста автомобільної індустрії, у якій він працював аж до виходу на пенсію. Не зважаючи на непосильну працю і опіку над родиною та виховання двох дітей, св. п. Микола повністю заанґажувався у працях громади. Чи ненайбільше часу знання і енерґії обоє Легети — Микола із Степанією — віддали Спілці Української Молоді, організації, у якій виховувалися і його діти — Ада і Борис. Сам він з дружиною працювали на різних постах і там, де була конечна потреба.

Проголошення Незалежности України св. п. Легета сприйняв з великим ентузіязмом, бож нема де правди діти, він у мріях і снах бачив її поневолену комуно-московськими загарбниками і його хворе серце не могло сприймати знущання московських окупантів над українським народом. Моттом його життя був декалог українського націоналіста: „Здобудеш Українську Державу, або згинеш в боротьбі за неї". За цими твердими, але відданими Україні принципами він жив, працював, мріяв, виховував своїх дітей. Відвідини вільної, незалежної України покійний вважав великою Божою ласкою. Там він довідався про долю його двох братів — Василя, якого по-звірячому замордували каґебівські посіпаки в Бережанській тюрмі, і Гриця, який вижив бої під Бродами з большевицькими ордами, але за це натерпівся.

Повернувшись з України, Микола довго хворів, і тихо й спокійно, немов з почуттям добре сповненого діла для України і української діяспори, відійшов з цього світу.

Дітройтська громада, в тому числі члени і прихильники УДФронту, гідно пращали у вічну дорогу свого побратима, члена, і друга, який довго і прикладно служив, разом зі своєю вірною дружиною Степанією, ще й тепер активною, зокрема в ОЖ ОЧСУ, громаді добрим прикладом.

Покійний залишив у глибокій жалобі дружину Степанію, доньку Адріяну, яку ми всі звали Адою, сина, д-ра медицини Бориса з дружиною Світляною, внуків Ларису, Андрею, Олександра, Дімітра, шваґра Ярослава Малиновського, племінницю Ірину з України та багато інших членів родини в ЗСА, Австралії і Україні, а понад усе — велику дітройтську громаду друзів і приятелів, які зберігатимуть пам'ять про нього і щиру вдячність за працю для громади і України.

Вічна йому пам'ять і хай американська вільна земля буде йому легкою!

Володимир Левенець

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ БАРТКІВ член УНС Відд. 10-го Т-ва Українських Євангеликів" у Філядельфії, Па. померла 28-го червня 1996 року на 70-му році життя. Нар. 19-го грудня 1925 року в Домашові, Україна. Членом УНС стала 1925 року. Залишила у смутку чоловіка Петра, доньок Люсю з мужем та Ґльорію, сестру Марту в Україні. Похорон відбувся 3-го липня 1996 року на цвинтарі Еджвуд Меморіял Парк в Канкордвилл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

СОФІЯ ҐУЛАЧОК ТОМКО член УНС Відд. 21-го Т-ва „Запорозька Січ" в Джансон Ситі, Н.Й. померла 6-го лютого 1997 року на 76-му році життя. Нар. в вересні 1920 року. Членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку три доньки Марилин Паф, Павлю Грабовську і Клавдію Кане, семеро внуків і двох братів Мирона і *Володимира*. Похорон відбувся в Пунта Ґарда, Фла.

Вічна Їй Пам'ять!

Іван Бараник, секр.

МАРІЯ ЗАЯЦЬ член УНС Відд. 206-го Т-ва „Запорозька Січ" у Вунсакет, Р.Ай. померла 18-го лютого 1997 року на 100-му році життя. Нар. 2-го січня 1897 року в селі Калагунівка, Україна. Членом УНС стала 1962 року. Залишила у смутку дочку Анну Гутей, семеро внуків, 16 правнуків і 5-ро праправнуків. Похорон відбувся 21-го лютого 1997 року на укр. правосл. цвинтарі св. Михаїла в Блекстон, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

Леон Гардінк, секр.

МИХАЙЛО БЕРЕЗА член УНС Відд. 194-го Т-ва „Свобода" в Ню Йорку, Н.Й. помер 17-го лютого 1997 року. Нар. 11-го листопада 1923 року в Носівці, Зборів, Україна. Членом УНС став 1979 року. Залишив у смутку дружину Герту, племінниці Лесю і Марійку в Україні, та дальшу родину в ЗСА, Канаді й Україні. Похорон відбувся 19-го лютого 1997 року на цвинтарі Веніс Меморіял Ґарденс у Норт Порті, Фла.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЕВСТАХІЙ КРУЦЬ член УНС Відд. 501-го в Чісголм, Мінн. помер 14-го січня 1997 року на 88-му році життя. Нар. 7-го жовтня 1908 року в Дубні, Новосілки, Україна. Членом УНС став 1956 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочок Меланію Декер і Анну Стон, сина Степана Круць. Похорон відбувся 16-го січня 1997 року в крематорії в Чисголм, Мінн.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЕЛІС МОКРИЦКІ член УНС Відд. 277-го Т-ва ім. св. Івана в Гартфорді, Конн. померла 8-го березня 1997 року. Нар. 8-го серпня 1926 року в Блекстон, Масс. Членом УНС стала 1946 року. Залишила у смутку чоловіка Стефана, доню Петрусю і сина Стефана мол. Похорон відбувся 11-го березня 1997 року на цвинтарі св. Михаїла в Ґлестонбирі, Конн.

Вічна Їй Пам'ять!

Мирон Кузьо, секр.

о. МИКОЛА КОСАРЧИН член УНС Відд. 131-го в Чикаґо, Ілл. помер 23-го жовтня 1996 року на 86-му році життя. Нар. 1910 року в Бучачі, Україна. Членом УНС став 1955 року. Залишив у смутку дочки Христю і Марту, внучку Таїсу, сестри Анастазію Біжак і Наталю Марущак брата Івана. Похорон відбувся 29-го жовтня 1996 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ВІРА ВІЛЬХА член УНС Відд. 409-го Т-ва ім. св. Івана в Данмор, Па. померла 24-го листопада 1996 р. на 77-му році життя. Нар. в Олифанті, Па. Членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку три сестри Юлію Моррісон, Мері Вітко і Ґовп Боланд, племінників і племінниць. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Кирила і Методія в Півілл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

МАТИЛДА ПІЄР член УНС Відд. 439-го Т-ва ім. Евгена Коновальця в Судбирі, Онт. померла 9-го лютого 1997 року на 89-му році життя. Нар. 1907 року в Збаражі, Україна. Членом УНС стала 1945 року. Залишила у смутку дочку Ірину Хмару, сина Володимира, дві внучки Катрусю і Томко і дальшу родину в Канаді і в Україні. Похорон відбувся 11-го лютого 1997 року в Норт Бей.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Зацерковний, секр.

ІВАН ФЕДІВ член УНС Відд. 42-го Т-ва ім. Т. Шевченка в Пассейку, Н.Дж. помер 26-го березня 1997 року на 80-му році життя. Нар. 1916 року в Станиславові, Україна. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку сестрінки Христину Блатенко, Богданну Титлу і Александру Пінвок, ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 2-го квітня 1997 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Юліян Котляр, секр.

РОМАН СТЕФАНЮК член УНС Відд. 473-го Т-ва ім. сотн. Ю. Головінського в Монтреалі, Канада помер 24-го вересня 1996 року на 54-му році життя. Нар. 1942 року в Середпільцях, Львів Україна. Членом УНС став 1983 року. Залишив у смутку маму Катерину, сестру Ярославу з родиною, брата Мирослава з родиною та рідних в Україні, та дальшу родину в ЗСА і Канаді. Похорон відбувся 27-го вересня 1996 року на цвинтарі Notre Dame des Neiges, в Монтреалі, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Віра Баніт, секр.

ПРАЦЯ

РОЗШУКИ

РІЗНЕ

FUNERAL DIRECTORS